

ZPRAVODAJ SK KESL RYU

„Učíš-li se proto, aby sis zapamatoval, zapomeneš. Učíš-li se proto, abys porozuměl, zapamatuješ si.“ čínské přísloví

červen-září

3/2013

Uvnitř tohoto vydání:

Camp jako vždy...	2
Soutěže-září, říjen..	2
WKF kontra WUKF	3
Podzimní změna tréninků..	3
Chytrému napověz..	3
Moje cesta bojovým uměním na pokračování...	4

Nejdůležitější body:

- *Dvě DVD z campu je možné zakoupit za 100,- Kč u vedení SK.*
- *Oddílové příspěvky je třeba uhradit nejpozději!! Do 15.9.2013, do konce roku cena zůstává tj. 2400,- Kč, nový členové 2200,- Kč, účastníci letního campu 2000,- Kč*

CO JE SENSEI 先生? A KDO MŮŽE BÝT SENSEI?

Všichni víme, že sensei je přeložen jako instruktor nebo učitel. Překlad je správný. Existují však polemiky týkající se kvalifikace, která učiní karateku senseiem. Je třeba se podívat na kanji pro senseie, které nás mohou vést k lepšímu pochopení tohoto pojmu. První znak znamená porok, vpřed, první, časný, druhý znamená někoho, kdo se narodil dříve. Jinými slovy to znamená, že je to ten starší než vyučovaný, ale nevyjadřuje věkové omezení nebo schopnosti. Takže v japonském chápání se vychází z toho, že je třeba se učit od starších, protože mají více zkušeností a tím jsou moudřejší a životem poučenější. Může být ale senseiem někdo, kdo je mladší nežli žák? Zde se vychází z času stráveném tréninkem karate. Pokud začal před 10 lety a vy před 5, je to váš senpai v karate. Pokud však vlastní svoje dojo, rozuměj klub a pravidelně vás vede, pak je váš Sensei. V dojo se tedy věkový rozdíl nepočítá a prioritní je doba stu-

dia karate. Zdali je sensei dostatečně zralý a schopen vám dát návod do života je jiná věc. Jsou i dotazy, zdali může být sensei "pouze" např. (2. Dan). Všeobecně se má za to, že musí být minimálně Yondan a výše. Kdo trénuje jako nejvyšší STV v doju, je senseiem bez ohledu jaký má STV Dan. K trénování musí mít pochopitelně trenérskou třídu, ale ta neurčuje funkci senseie. Může být případ, kdy Nidan se zkušeností více jak 30 let je jako sensei na vyšší úrovni než mladší Yondan. Jsou případy, kdy i vyšší stv není úplně nejlepší sensei. Klíčem jsou vědomosti a zkušenosti a pokud se máte od něj co učit, pak je váš sensei. Dobrý sensei vás má učit něco víc než jen údery a kopy. I když 25ti či 30ti letí budou vyzrálí technicky z dlouholetého tréninku, jsou ještě příliš mladí na výuku bojového umění v celku. Mladší instruktoři tedy budou dobře učit technicky zaměřené karate. Pochopitelně ani

moudrost nemusí vždy přijít s věkem. Mnozí ti starší se můžou dostat mimo cestu Dó, můžou být obézní a navenek tím pádem nebudou považováni za zodpovědného a kvalitního senseie. Moudrá slova pronesl jeden z největších bojovníků, mistr meče Musashi před mnoha lety: „I přes to, že můj Sensei je dávno mrtvý, každý kdo přichází a přinese mi něco to i mimo bojové umění je můj současný sensei, protože nejdůležitější je chtít se stále učit“. Váš sensei je ten, koho jste si vybrali a komu bezmezně důvěřujete v cestě bojových umění. Každý z vás má jiná očekávání a jiné cíle. Avšak směr cesty v doju je jediný. Být lepším. Úctu a respekt k senseiovi vyjadřujeme dobrou kondicí, znalostí technik které učí, loajalitou a pokorou. Sensei se snaží předávat nejen bojové umění, ale i životní zkušenosti. Pak má cesta Dó smysl a pochopení bojového umění je reálné.

GM DANNY HAZAN 15.8.2013 OSLAVIL 50 LET

Uplynulo již 12 let od prvního okamžiku, kdy jsem se s tímto naprosto výjimečným člověkem, opravdovým bojovníkem a vynikajícím senseiem setkal. Vždy na toto setkání budu rád vzpomínat a děkovat osudu, že mi s ním zkřížil cestu a tím pomohl otevření dalšího velkého obzoru nejen v karate, ale i dalších bojových umění. Vy, kteří jste osobně za

žili byt jen seminář o campu ani nemluvě s tímto specialistou, armádních jednotek Izraele mi dáte za pravdu, že se jednalo vždy o naprosto mimořádný a silný zážitek. Nikdy nezapomínám na ty, kteří stáli u čehokoliv, co nás posunulo v životě a chápání života o kruček dál. Dovolil jsem si i za vás všechny, kteří jste se s ním potkali poslat přání a

nezbývá než doufat, že se s ním opět brzy setkáme.

LETNÍ CAMP SK,JAKO VŽDY VELMI VYDAŘENOU AKCÍ

Než troška rekapitulace k této super akci, pár slov k některým karatekům našeho SK. Věřím, že dnes, jako i v dobách dřívějších nejsou všichni, kteří si náš camp můžou s ekonomických důvodů dovolit, i s přihlédnutím skutečnosti, že karate je sportem, který ze všech sportů vyžaduje nejnížší náklady a navíc s možností se dostat do domácí i zahraniční špičky. I dovolená u starších karateků také hraje určitou roli, ale opět můžeme vzít za příklad ty, kteří obětovali alespoň týden být se svými kamarády a se svým klubem. Pokud ale někdo využil jiný camp než svého klubu bez předem nahlášené svému Senseiovi, je u nich asi ten pravý čas změnit dojo i Senseie. Ale zpátky k našemu campu, jehož se zúčastnilo více jak 40. karateků. Asi nejvýraznějším posunem z hlediska fyzického vzestup byl fakt, že bylo dohromady naběháno více jak 50 km a pozadu nezůstali ani ti nejmenší. Rekordem byl indiánský běh v délce 19 km, kteří všichni zvládli bez újmy na zdraví. Hned na začátku se uskutečnila soutěž o pohár Saishokido, i když z bezpečnostních důvodů bez úderů a kopů. V nejlhčí váze pohár vítěze patřil P. Miči-

sebeobranu a i výuka nových kata byla zaměřena hlavně na rozvíjení pochopení karate jako bojového umění, včetně bunkai a ojo bunkai. Každý večer se mimo videa vzpomínání na karate minulého a tím i ukázka těch nejlepších světových závodníků kumite dřívější doby, byly i promítány vyučované kata včetně bunkai několikrát sobě.

mistra světa Valdesiho. Jak již bylo řečeno, naběhalo se nejvíce z novodobých campů, ale to nebránilo uskutečnění další soutěže „Iron man-woman skesl ryu“. Tato soutěž zaměřená na overstres se skládala z běhu do kopce „smrťáka“ cca 200 m, na první zastávce 200 lehů-sedů, dalších 200 m druhá zastávka 50 kliků, sprint zpátky na základnu, kde čeka-

lou a 3.T. Piskáček. V mužích exceloval P. Matějovský, 2.K. Doležel a 3. F.Vít. V ženách byla úplně nejlepší H. Vašíčková, 2. A. Kotěrová a 3. A. Kitzlerová. V sobotu byl tentokrát celý den seminář kata pro všechny zájemce a potěšitelné bylo, že přijeli mnozí naši členové včetně zájemců ostatních oddílů. Probírali se všechny základní

kata „O pohár SK Kesl ryu“. Rozdělený byl na 4 kategorie. V kat. 8-7. kyu zvítězil Daniel Optl 2. místo Josef Kundrt a 3. Vojtěch Zwiefelhofer. V kategorii smíšeného dorostu zvítězila Johanka Kynclová, 2. místo Jáchym Hořák a 3. místo Robert Palička. V ženách byla nejlepší Kačka Neufingerová, 2. místo Erika Hubková a 3. Šárka Hubková. Nutno dodat že naše nejlepší Anežka i Hanka nechaly prostor k vyniknutí ostatním. Pak se rozběhla soutěž mužů a i bez Jindry, nebo Váši byla úroveň této kategorie hodně vysoká. Vítězem se stal bez velkého překvapení Filip Vít, o další místa se poprali 2. Jakub Slanař a 3. Petr Mičič. Camp byl opět super setkání se super lidmi, a chápání sdružování kolektivu, kterým se snažíme dvakrát do roka udržet celistvost našeho klubu bohužel mnozí nechápou a pak nám často nezbývá, než závistivě koukat na týmovou pohodu a sílu ostatních klubů, jejichž členy vůbec ani nenapadne, už jen z úcty a respektu ke svému Senseiovi jet někam jinam. Ne příliš kvalitní stravu a vyšší finanční požadavky na ubytování rozhodlo vedení SK řešit na zkušenou změnou místa campu již na zimní camp v březnu 2014. Jinak díky všem, hlavně těm starším, kteří svoji přítomností třeba jen na pár dní demonstrovali svůj optimální přístup ke svému SK a pochopitelně byli přínosem. Velký dík všem sponzorům, kteří většími či menšími příspěvky či dárky přispěli ke kvalitě tohoto campu. Zvláště děkujeme Kamilovi Al Otrimu, manželům Kundrtovým, Josefu Kučerovi, Martinovi Moserovi a dalším. Nezbyvá než se těšit na další setkání, a pocvičení na zdravém vzduchu, kterého se však dočkáme až v roce 2014.

covi, 2.M. Kazlou a 3.R. Palička. Ve střední váze exceloval K. Doležel, 2.M. Gawlik a 3.F. Vít. V nejtěžší váze bylo vidět pár super výkonů a zde zvítězil D. Hanus, 2.P. Matějovský a 3.J. Štefl. Celý camp byl zaměřen na základy

lo soutěžící 100 dřepů, to vše na čas. Další disciplinou bylo 5x provedení kata v minimálním časovém limitu. A kdo v této soutěži byl nejlepší? V kategorii mladších se železným mužem stal R. Palička, 2.M. Kaz-

kata, včetně mistrovských a zaměřením bylo hlavně na pochopení kata ve smyslu bunkai. Všichni se prohráli na sluníčku při demonstraci tréninku 60 randorů za 60 minut. Přínosem byla i soutěž kumite, kde bylo vidět pár dobrých výkonů, neohrožené boje a hlavně bez zranění. V kategorii nejmladších nedal nikomu šanci R. Palička, 2.J. Matějček a dvakrát 3.J. Hořák a J. Kundrt. Kategorii starších ovládl výborným výkonem J. Černík, 2. Slanař J. a 3. R. Optl a M. Gawlik. Tradiční zkoušky na vyšší STV proběhly jak je na campu zvykem za aktivní účasti všech účastníků campu. Na 8. kyu s vypětím všech sil, hlavně Hanky uspěl J. Pilař, 6. kyu získala P. Pilařová a J. Kundrt. 5. kyu vybojovali R. Palička, A. Kitzlerová a M. Beránek, 4. kyu T. Piskáček, M. Kazlou, J. Matějček a J. Hořák. 3. kyu bylo udeřeno P. Matějovskému a J. Štefloví, 2. kyu E. Hubkové a D. Hanusovi. Mimo různých her na rozvoj koordinace a postřehu, proběhl již 30. ročník soutěže

CO NÁS ČEKÁ A NEMINE NA SOUĚŽNÍM TATAMI podzim 2013

Soutěží se každý karateka může zúčastnit kolika chce, zde jsou uvedeny soutěže které náš SK oficiálně preferuje a z kterých se počítají body pro nejlepšího karateka SK.

ZAŘÍ: 5.9. Exhíbice našich karateků na Modřanských slavnostech-Praha 4, 21.9. Memoriál J. Fuchse-Praha, 15.9. Pohár talentované mládeže-Ústí n.L., 28-29.9. EGP Plzeň-mezinárodní,

ŘÚJEN: 5.10. Shotokan CUP-Choceň, 12.10. North Bohemia-Ústí n. Labem, 16-21.10. ME WUKF-Anglie, 26.10. Silesia CUP-Odry, 27.10. South Bohemia GP-České Budějovice

WKF KONTRA WUKF, HLEDÁNÍ MOTIVACE A NEB ZA TITUL VŠUDE STEJNĚ

Chuť být co nejlepší a sbírat vřiny v našem oblíbeném sportu protože termín bojové umění se nehodí na to, co většina dnes se realizujících karatistů dělá a jak trénuje, je na místě a prezentuje touhy normálních lidí, být v čemkoliv výjimečný a nebo nejlepší. Je třeba ale zhodnotit své reálné možnosti, svoji tréninkovou morálku a osobní vůli a chuť dát do jakékoliv aktivity, v našem případě karate úplné maximum. V našem klubu je možná jeden, dva a opravdu hrstka těch, které bych mohl jmenovat z celé ČR. Úspěch tedy všech těch, kterým jde o absolutní špičku vyžaduje nejen opravdu ty nejdisciplinovanější ale i pak je vybrán pouze jeden na vrcholné soutěže WKF. To se týká seniorů, pro mládež WKF oficiální soutěže na nejvyšší úrovni nemá a tak, většina karatek ztratí motivaci a chuť dál soutěžit dříve, než se vůbec na vrcholnou soutěž podívá. Proč tedy preferovat WUKF, druhou největší světovou organizaci a proč se takové konkurence WKF tolik

bojí? Můžeme polemizovat o tom zdali úroveň je u jedné federace vyšší a u druhé nižší, výsledek je pro nás stejný. Z obou přivezt medaili je nesmírně těžké. Proč tedy dvě konkurující si federace? Necháme stranou ego a peníze o co jde takřka všude. Pro WUKF však hovoří jasně dané pravidla, která nejsou neustále měněná, pro malé děti vyžadují přílby na kumite, zatímco starší nemají nesmyslné masky, nesmyslné botky na nohou, zbytečné vesty pro seniory apod. Zápas díky dynamičtějšímu boji a kvalitnějšímu rozhodování stojícími rozhodčími je reálnější, tak, jak tomu vždy bylo, není možnost simulování a samotné verdikty nejsou zahlceny napomináními, které jsou velmi subjektivní, a tím se můžeme na každém zápasu při jedné soutěži setkat s jiným pochopením, nehledě na fakt, že odvádějí pozornost rozhodčích od možnosti daleko kvalitnější a přesněji posuzovat techniky, jejichž provedení a následné posouzení je většinou

okamžik. V katách prostě neexistují stoprocentní odborníci na všechny styly i když si na to mnozí hrají. Proto je rozhodování v ČSKe a potažmo ve WKF často kritizováno a nespokojenost mnoha závodníků a jejich trenérů je často namístě. WUKF má rozdělené styly a myšlenka tohoto rozdělení vychází z toho, že posuzování stylů navzájem bude vždy velmi subjektivní a neobjektivní záležitost. Hodnocení kata na známky mělo odpradáva svoji logiku. Kata není kumite, aby se eliminací došlo přirozeně k vítězi. Právě proto že rozhodování kata je nesmírně subjektivní, je třeba aby rozhodčí mo-

rate je u těch lepších zafixována myšlenka, jak není medaile, je všechno špatně. Při rozhodování na známky je možnost sledovat svoje umístění a bez neobjektivního hodnocení svého výkonu může být spokojený s jakýmkoliv posunem na ME či MS, tak jak jsme byli kdysi spokojeni my. WUKF a potažmo ČABK nabízí to, co WKF prostě nebere na vědomí. Rozvíjení motivace těm nejmladší a nižším STV. To znamená např. MS pro žáky, dorost i juniory tak, jak je to v ostatních sportech mimo WKF a sice do 21. let. Kategorie jsou rozděleny na technické stupně a je zde tedy půda pro jakýsi posun ze stereotypních domácích soutěží.

hli ještě upravit svoje původní mínění u sportovce z prvního kola, nehledě i na fakt, že v ka-

Nominováno může být až pět těch nejlepších v jedné kategorii, jednoho státu. Proč tento článek? Neodmítáme soutěže ČSKe, hledáme cesty pro vás, hlavně pro mládež, pro další motivaci a osobní rozvoj. ČABK je cestou ze stereotypu a navázání na dobré tradice klasického karate.

PODZIM A ZMĚNA TRÉNINKŮ, MAXIMÁLNÍ VYUŽITÍ TRÉNINKOVÝCH JEDNOTEK

Po prázdninách opět začínáme s trénováním, a u většiny i dalšího hledání motivace k další aktivitě a cestě být lepším, ať z hlediska soutěžního či jen udržení lepšího zdraví a formy pro další činnosti. Je třeba i určitých změn, aby snaha být lepším byla reálnější a využití tréninkových jednotek co nejkvalitnější. **Pondělí:** Trénink „C“ (bílé, žluté a zele-

né obi) 17:00-18:00 „A-B“ 18:00-20:00 hod. (kijon, kata). U „C“ je možné prodloužení tréninku do 19:00 hod v případě znalosti kata vyučovaných na campu. **Úterý:** „D“ (nábor nových členů, bílé a žluté obi) 17:00-18:00 hod. 18:00-20:00 „A, B, C“ (kumite, kondiční příprava). **Středa:** Jako pondělí. **Čtvrtek:** „D“ (nábor nových členů, bílé a žluté obi) 17:00-18:00.

18:00-19:00 pro všechny pouze cardio fighting, bez jakékoliv jiné doprovodné aktivity, možné pro další zájemce z řad rodičů, známých atd. nečlenové oddílu 50,- Kč příspěvek na nájem doja, 19:00-20:00 kondiční příprava pro všechny. Případný domluvený individuální trénink 100,- Kč jako příspěvek na nájem doja. Věřím že určité změ-

ny v tréninkových časech jednotlivých skupin a skladbě tréninků bude pro všechny zpestřením a dostatečným krokem k další motivaci v cestě být co nejlepším. Jakékoliv podněty od vyšších STV na ladění tréninkových jednotek hlavně v oblasti kondiční přípravy jsou vítány. Nezapomeňte že oddílové příspěvky se platí vždy do 15 plateb. měsíce.

„CHYTRÉMU NÁPOVĚZ, HLOUPÉHO TRKNI...“ JAK TO ŘÍKÁVALI NAŠI PŘEDKOVÉ

Loajalita, úcta, respekt a částečně i vděk, to jsou zásadní vlastnosti, které dnes běžným lidem chybí, ale v bojových uměních byly vždy nezbytné a na prvním místě. Na tom byla vždy i stavěna disciplína a pevný řád v bojových uměních a vztah sensei

- žák byl vždy příkladem, jak by měla hierarchie v tom kladném smyslu fungovat i v ostatních sférách lidského života, aby zachovávala právě řád a pevná pravidla hry. Pokud někdo hledá jiné možnosti svého osobního růstu, je to v pořádku, pokud je

hledá místo svého senseie u jiného a tím dává najevo nespokojenost se svým týmem i se svým senseiem, myslím tím účast na campu pořádaný jiným klubem místo svého, je třeba, aby si tito borci uvědomili, že nadále není vhodné,

aby měli svůj klub a svého senseie u nás. Karate a osobní vývoj v něm není zájmovým kroužkem, jedná se i o morální vývoj a věřím že ti, kterých se to týká si alespoň dokážou představit co by jim trenéři v ostatních sportech doporučili.

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

deváté pokračování...zpr. 2/2013

Ještě dokumentární foto ze zimního campu, kdy se běhalo naboso po ledu, dělali se kliky ve sněhu, zkrátka tvrdí muži i ženy, částečně i určitá demonstrace pro širokou veřejnost, která nevěřila svým očím a u určitého vytržení byli i mistři světa ve skocích na

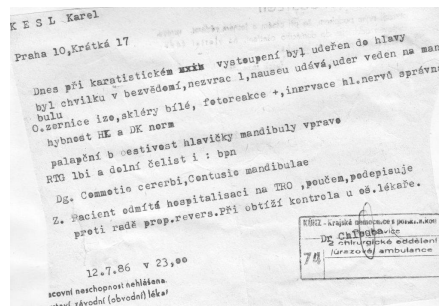

lyžích Parma i Ploc, kteří tam měli též své soustředění. Co mi jediné komplikovalo tuto akci byla skutečnost, že jsem si před campem na turnaji zlomil dva prsty, tak že hlavně zdolávání sjezdov

vek bylo komplikovanější. Konečně moje první velká soutěž mezi nejlepšími z ČSR i Slovenska, no sítělů MVT, a sice VC Českých Budějovic mi nadějí na výrazný úspěch moc nedávala, ale nakonec velký úspěch. 12. místo v kata a v kumite se dařilo než jsem narazil na mistra ČSSR Cisára. Ale i zde porážka se ctí, „pouze“ 3:0 na wazari a hlavně jsem přežil jeho pověstné smrtící kopy na střed, kterými mě i tak málem zlo mil v půli. Zisk 360 bodů byl však základem k zisku I.VT. S jídlem roste chuť a já byl natěšený jak budu excelovat na poháru Osvození. Pozval jsem známé i celou rodinu. Ale..třetí kolo chvilka nepozornosti po jame, mawašigeri soupeře a nos úplně na stranu. Pokračovat patřilo tenkrát ke cti bojovníka, ale přes přítomného doktora „vlak nejel“, a tak soutěž skončila návštěvou Vinohrad

ské nemocnice, kde dříve než došlo k rovnání a nasazení sádry, přítomný doktor který v neděli do poledne nečekal plnou ordinaci se vyděšeně optal kdo je první. Viditelně si oddechl, když přibližně dvacet osob odvětilo že jsou můj doprovod. Letní soustředění je už automaticky svěřeno mě, a v rekreačním zařízení ve Staré Živohošti to byl opět jedním slovem skvělý zážitek pro všechny. Na konec jako vždy velká exhibice pro všechny přítomné i okolní rekreanty, lámaly se střešní tašky, ukazovala se tvrdá sebeobrana, prostě karatisté tehdejší doby, to bylo vždy kam se přijelo „něco“. Výraznou je i vzpomínka na „skvělou exhibici“ na pionýrském táboře v dnes už neexistujících Jaroslavicích. Při ukázce kumite jako vždy velmi přesvědčivý Petr Lejčko (bohužel už není mezi námi), vymrštil svoji nohu a při jeho váze nad 90.kg jsem si už nepamatoval nic. Večer u táboráku jsem vysvětloval všem, že nejvíc jsem byl našťvaný, že jsem nemohl ukázat přerážecí techniku, a jaké bylo moje překvapení, když všichni shodně potvrdili, že jsem všechno zpřerážel a bylo to pěkné. Po té jsem se už nebránil návštěvě nemocnice. Ale vše dobré a cesta kara

te pokračovala dále. Úspěšně se podařily zkoušky na 1.kyu ale rozhodně to nebylo ani snadné, ani jednoduché. Zkušební komisař Sugy, byl jednak vždy precizní, zkoušky trvaly minimálně hodinu a musel jsem jet několikrát Jion, kterou jsem se sice naučil od J.Pechana (i ten bohužel již není mezi námi), ale nebyla tak jak si jí představoval Sugy a tak bylo třeba jí předělat v průběhu zkou

šek dohromady tak, aby splňovala požadavky ZK. Na závěr ještě malý šok. Sugy, byl sice již v naší republice léta, ale pořád ještě pletl některé výrazy. Když jsem s Honzou Plačkem zakončil zkouškové martyrium, otočil se a řekl: „Všechno špatně“. Byli jsme jak opáření. Pak k nám vykročil se slovy gratuluju a když viděl naše vyděšené pohledy v klidu povídá: „Nebo se říká dobře?“ Po otřesu mozku jsem mohl na kumite delší dobu zapomenout, ale hned na první soutěži skoro po půl roce jsem našel znovu psychickou jistotu, když jsme vyhráli turnaj družstev ve složení já, Starý a Váňa. Mě se podařilo vyhrát vše a tak jsem i konečně získal 1.výk.třidu. Konečně jsem se dočkal i své první mezinárodní soutěže a sice „O hornický kahan“ v Zagliebiance v Polsku. Patřila k mým úplně nejkrásnějším zážitkům v karate. Úžasné přivítání, slavnostní nástup, vlajky, hymny tři tisíce diváků, ale hlavně pohled na československou vlajku a pocit reprezentace svého státu. Já nestartoval v kumite, to bylo už pro ty úplně nejlepší. Jako rozhodčí jsem ale získal určitou oblibu, protože když jsem nastupoval na kata, měl jsem potlesk jako když nastupuje mistr světa. A čím se dala tehdy získat u diváků obliba? Jednak skutečnost, že jako rozhodčí jsem i závodil, se tehdy velmi cenilo a jednak každý z nás byl trochu exhibicionista. Kumite se rozhodovalo emocionálně, skákalo se mezi závodníky, kteří se dostali do klinče a já jsem si vysloužil velké plus, když se začali prát reálně těžké váhy z Maďarska a Polska a mě se podařilo strhnout o hlavu většího Maďara na zem a uklidnit situaci. V prvním kole jsem se mezi samými černými pásy katou Jion pohyboval na životní třetí pozici, druhé kolo jsem pravděpodobně neunesl případný vesmírný úspěch a na

konec sedmé místo. Útěchou bylo vítězství našich borců v kumite a Petera Krcha v kata. Hodně náročná byla závěrečná recepce, kdy si udělali legraci naši borci a nakukali všem přítomným že se jmenuji Andřej, což je v Polsku jako u nás Pepa a slaví se hodně vehementně a dlouho. Marně jsem polským kamarádům vysvětloval že se jmenuji jinak. Jako Andřej jsem si musel se všemi potukat a bylo to nesmírně náročné a druhý den po ránu jsem věřil že jsem Andřej. Nádherná akce a skvělí polští kolegové. Rok 1986 končí a podařilo skoro vše. Trenér 3.třídy,

rozhodčí 3. třídy, nositel 1.kyu a 1.VT. Opět vítězství v soutěži o nejlepšího trenéra, ale větší radost je postavení kumite týmu z mých borců a sice J.Kmocha, R.Vrány, V.Mráčka, J.Jančaříka a J.Kadouna, kteří první přátelské utkání s nadupaným Jižním městem vyhráli. Přebor Prahy tohoto roku má pro mě ale určitou výjimečnost. Je třeba oficiálně ukončit závodní kumite, ne že bych se necítil, ale je tady otázka funkce trenéra, nositele 1.kyu ale hlavně věk 32 let a z pedagogického hlediska myslím, že není dobré riskovat eventuelní porážky z nižšími STV, protože v kumite se věk zastavit nedá. Než začala kategorie seniorů, motivací byl skvělý výkon mých karatistů Andy Keslové a Ivy Kostínkové, které zlikvidovaly všechny své soupeřky v dorostenkách, Iva první a Andy druhá a všichni záviděli, co že to mám za šikovné holky. Přípravě na tyto závody jsem dal opravdu maximum, v té době byla větší na těch nejlepších československého v karate právě z Prahy. Pokračování příště...